מיכל גלנטי
הלאונג'

האביב שבלב

בצל שנתיים סופר־מאתגרות, מנהלות ומנהלים בכירים משתפים ברגעים אישיים של צמיחה ולבלוב

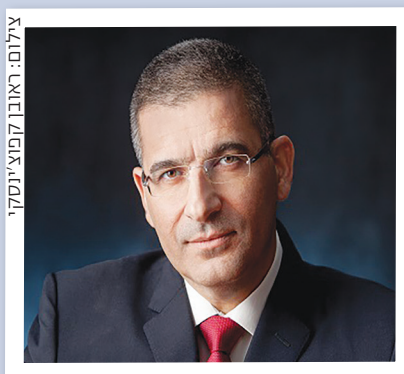

צילום: גוגל/ויקיפדיה

יעקב אטרקצ'י
בעלים ומנכ"ל של חברת "אאורה חדשים את ישראל", חברת ההתחדשות העירונית מהגדולות בישראל

אין ספק שהשנתיים האחרונות היו מאתגרות בהרבה סקטורים. גם בענף הנדל"ן, תקופת הקורונה הייתה מלאה באתגרים ובחוסר ודאות. פרויקטים רבים התעכבו, חלקם אף נגנזו.

פרויקט 'אאורה אונו ואלי' שבקריית־אונו, הוא דוגמא מצוינת לעמידה במחויבות ולהתעקשות שלנו לא לוותר ולעשות הכל כדי לעמוד במילה שלנו – תוך ארבע שנים איכלוס מלא.

ראיתי לנגד עיננו כל יום בזמן הקורונה את הדיירים הוותיקים. על כן החלטנו, שלא משנה עד כמה הקורונה עומדת בדרכינו – אנחנו עומדים בזמנים, ועושים את כל המאמצים הנדרשים על מנת לעמוד בזה ולמסור את כל הדירות לדיירים הוותיקים בלוחות זמנים שהגדרנו, הכל כדי להמשיך ולקיים את ההתחדשות העירונית ולעמוד בהבטחות.

עשיתי הכל על מנת להתגבר על כל הקשיים ובמאמץ חוצה גבולות ולבבות – הצלחנו לאכלס את השכונה שהיא בעיניי הכי יפה וגדולה בקרית אונו. התרגשתי כשמסרנו שם את המפתחות לדיירת ותיקה בת 93 שזכתה להיכנס לדירה החדשה שלה.

החזון שעומד מול עיניי הוא לחדש את ישראל. בכל אכלוס של שכונה אני מתרגש ומבין שאנו מגשימים חלום חיים לכל כך הרבה אנשים שהיו שותפים בבניית הארץ הזו. זו מהות הציונות בעיני.

צילום: גוגל/ויקיפדיה

ד"ר הלה אורן
מנכ"לית קרן תל אביב

העולם התמודד בשנתיים האחרונות עם משבר הקורונה שהביא אתו סגרים שטרם נראו כמותם בערים ברחבי העולם. המרחב הציבורי העירוני התרוקן, ליבה של העיר – התושבים שלה, הסתגרו בבתים והשאירו רחובות שוממים. בדידות התושבים בכל הגילאים, הכבידה והשפיעה על כל אחד מאיתנו. ראיתי את העיר משתנה, אבל גם ראיתי במשבר הזדמנות – הזדמנות לעיר להתאים את עצמה לצרכים המשתנים של התושבים, כך שתאפשר חיי חברה ומפגשים, גם בעיצומה של הטלטלה שפקדה אותנו.

"העיר הארגונומית" – עיר המתאימה עצמה לכל תושב, אל האזרח, כמו כיסא ארגונומי, הינו מושג שבחרתי להדגיש ולהטמיע בשנה האחרונה. בעקבותיו, יזמתי יחד עם ד"ר עדי הרלינג־גולדשטיין, קורס באוניברסיטת תל־אביב, המתרכז במרחבים שיכולים להתאים את עצמם ולענות על הצרכים הבסיסים ביותר של התושבים. ב 2022– כל עיר חכמה חייבת לשפץ, לשנות ולבנות, כך שהמרחב יתאים את עצמו לתושב/ת ולא ההפך.

המשמעות של המושג היא עיר שוקקת חיים עם מרחבים ציבוריים המבטאים את הערכים האורבניים הבינלאומיים – פלורליזם ושוויון, המאפשרים לכל אחד ואחת לעבוד, ללמוד, להיפגש ופשוט להיות. מרחבים ציבוריים המהווים קו משווה בחברה ועונים על כל מה שאנו זקוקים לו בעידן הפוסט קורונה. כתה ארגונומית, משרד ארגונומי, כיכר פונקציונלית – הם לא רק לצרכי פנאי אלא מהווים מקום מפגש להפגת בדידות, חשיפה לאורבניות ושיפור השלמות האישית.

התחזית להיום
בהיר

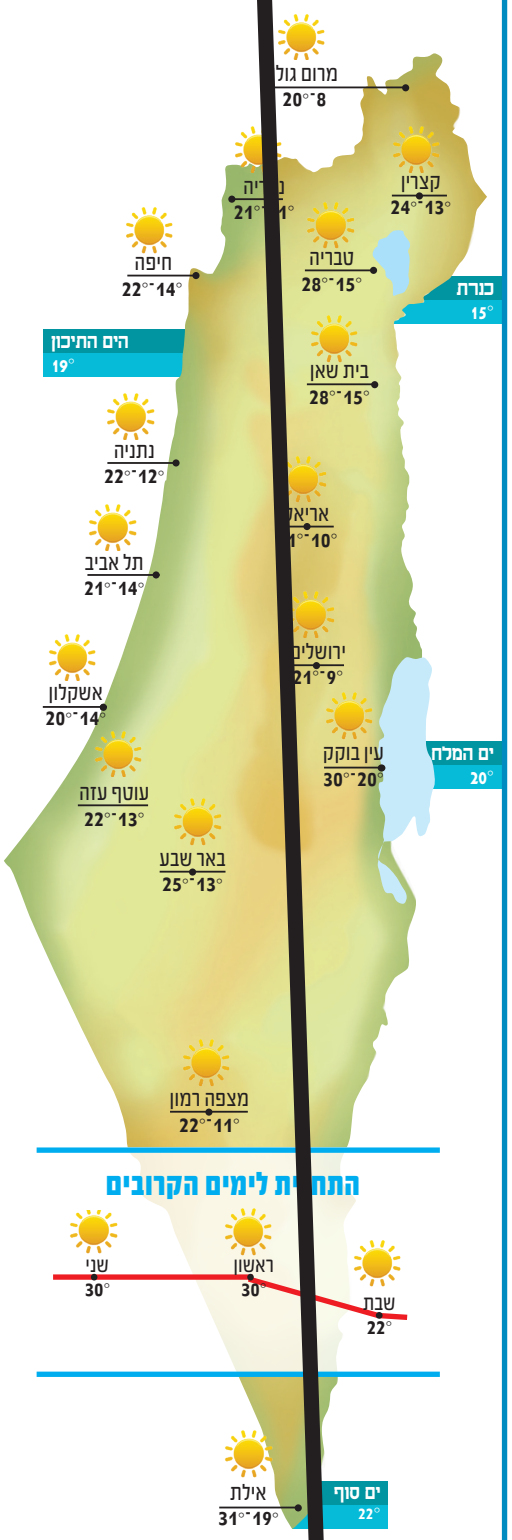

התחזית לימים הקרובים

הנתונים באדיבות בועז דיין,
מנהל אתר מזג אוויר בישראל
www.israelweather.co.il

הגרלות מפעל הפיס

הגרלה: 6844

123	3	8	3

צ'אנס	♠	♥	♦	♣
45177	8	A	9	A
45178	K	Q	7	9
45179	K	A	K	7
45180	K	K	8	10
45181	K	10	J	K
45182	10	8	8	9

הגרלה: 1,517

777								
	03	08	10	11	12	13	16	
	24	29	33	41	45	55	62	66	69

הגרלה: 1,518

777								
	04	14	15	17	23	26	27	
	40	41	43	44	45	49	53	67	70

יש לוודא את הזכייה בפרסומי מפעל הפיס

אירית בן דב
מנכ"לית מילובר

צילום: חיה גולד

השנתיים האחרונות לוו בלא מעט אתגרים, שהראשון בהם התחיל עם כניסתי לתפקיד מנכ"לית מילובר – בשיא משבר הקורונה, בתקופה של סגרים וחוסר וודאות משקית וציבורית. בתוך הכאוס הבריאותי והתעסוקתי, האתגר המרכזי שניצב בפניי היה שמירה על הרציפות התפעולית והתפקודית של המפעל שלנו על מנת להבטיח שהביטחון התזונתי של תושבי ישראל לא יפגע.

במקביל, מיד עם כניסתי לתפקיד ותוך כדי ניהול המשבר, נפטר און ברזילי, יו"ר מילובר שגייס אותי לחברה והיה דמות מרכזית בה.

היום, כשנתיים בתוך המשבר, ועל אף שהקורונה עוד איתנו, מילובר נשארה חברה חזקה ויציבה ומצבת כח האדם שלנו רק הולכת וגדלה. החברה ממשיכה להוות מרכיב משמעותי בביטחון התזונתי של המשק תוך מציאת פתרונות יצירתיים לאתגרים הקיימים, כמו פקקי הענק בנמלי ישראל ומלחמת רוסיה–אוקראינה.

אני גאה לראות שקשרי הסחר הבינלאומיים שחיזקתי מוכיחים את עצמם בשגרה אך במיוחד בזמני משבר, כמו היום כשכל העולם סובל מבעיית אספקה של חומרי גלם, ומאפשרים לנו להשיג אספקה ולשמור על רציפות תפקודית.

עו"ד רות דיין–וולפנר
מומחית לדיני משפחה

צילום: עובל מרמרי

התחלתי לכתוב את ספרי השני בתחילת משבר הקורונה העולמי, ולקראת סוף שנתי החמישים. זה קרה אחרי הטרגדיה שפקדה את משפחתנו, כשניב ז"ל, בעלי לשעבר ואבי ילדי, הלך לעולמו באופן פתאומי ולא צפוי, תוך כדי אימון רכיבת אופניים.

תחילה, חלק מפרקי הספר כתבו את עצמם לבד, וחלק נחצבו ממני בכוח. הליך הכתיבה איפשר לי לחבר לאחור את הנקודות ולהבין כיצד הטיפוס לפסגת הקילימנג'רו בנה בתוכי חוסן שאיפשר לי להתמודד עם האסון שקרה רק חודש לאחר מכן, ולהיות חזקה בשביל ילדי, להתעמק בהבדל שבין קארמה לגורל, ומתוך ההבנה שעל גורלנו אין לנו שליטה, להבין כיצד נוכל לשנות את הקארמה שלנו, שהיא בעצם תוצאה, ומכאן שמו – בית הספר לקארמה.

כתבתי את הספר בדם יזע ודמעות, בעיקר בסופי שבוע, שכן ימות השבוע היו עמוסים בעבודה אינטנסיבית כעורכת דין מומחית לדיני משפחה, במיוחד בתקופת הקורונה שסגריה הביאו לפירוק תאים משפחתיים רבים.

הרגע בו קיבלתי את ההודעה שההוצאה לאור, לה הצעתי את הספר, תשמח להוציאו לאור, היה רגע של אושר צרוף וניצחון אישי גדול.

רו"ח אלעד מאירי
שותף בפירמת ראיית החשבון ליאון–אורליצקי

צילום: זיו ברקן

לאחרונה הפירמה ערכה ערב גאלה למען ילדי האפוטרופסות של עמותת "ילדים בסיכוי". ערב הגאלה נערך במרכז המבקרים של Yvel – מותג תכשיטי היוקרה הבינלאומי, שהעניק חסות לאירוע. במסגרת הערב הצלחנו לגייס כ–200,000 שקלים למען ילדי האפוטרופסות של העמותה. עבורי זה היה אירוע מרגש שבו הפירמה כולה התגייסה כדי לסייע לצעירים וצעירות לעתיד טוב יותר. עבור ראש עיריית ירושלים משה ליאון ואב יגדור יצחקי יו"ר מפעל הפיס, אשר ייסדו את הפירמה ליאון–אורליצקי, יחד עם עופר אורליצקי, ונכחו גם הם באירוע, זה היה איחוד מרגש.

עמותת "ילדים בסיכון" מסייעת לאלפי בוגרים, נוער וצעירים בסיכון, נעדרי עורף משפחתי, שהוצאו מבתיהם וחיים בפנימיות רווחה ובדירות בוגרים ברחבי הארץ, ועושה הכל כדי להעניק להם סיכוי אמיתי לשקם את נפשם העדינה ולרכוש כלים חיוניים שיאפשרו להם לצעוד לתוך עולם הבוגרים בראש מורם.

איתן זינגר
מנכ"ל סיבוס סודקסו

צילום: אלעזר נבו

לקחתי את השנתיים הללו ולמדתי משחק שבוע אחרי שבוע. שנתיים של לימודים. תיאטרון, מול מצלמה, אימפרוביזציה, מונולוגים, דיאלוגים, טקסטים, מונודרמה, הכל. לעומק. וגם השתתפתי בסרט והצגה. טלי שרון, יפתח קליין, יוני זיכהולץ, שרון אלכסנדר, גל זייד – כולם היו מוריי. הלימוד הוא לא טיול בפארק. זה תהליך אינטנסיבי, שמכיל בו זמנית מעין טיפול פסיכולוגי עמוק, בשל הצורך לשים לעצמך מראה רגשית, ולחשוף כל עצב, התפתחות עצומה של עמידה מול קהל והחזקת כוח על במה, ופריצת גבולות בכל הקשור לדיוק, יצירתיות, סטוריטלינג, וכניסה לדמויות.

לקראת סוף השנתיים הללו גם התקבלתי לתפקיד מנכ"ל עצום חדש ומאתגר, ואולי אפשר לזקוף ללימודי המשחק את ההצלחה הכה חדה באודישנים לתפקיד. נראה שמה שלמדתי הכי הרבה בהגשמת חלומות היה ונשאר: להיות או לא להיות, זו השאלה.

פרשת השבוע
הרב ישראל מאיר זינגרביץ'

חג שביעי של פסח

בעוד שבחג האחרון של חג הסוכות נקבעו הלכות מיוחדות וחדשות עבור "שמיני עצרת" (שמחת תורה), הרי שלחג האחרון של פסח בו מציינים אנו את האירוע הנסי של קריעת ים סוף, לא נקבעו כל הלכות מיוחדות או חדשות.

מסביר בעל חידושי הרי"ם (הרב יצחק מאיר אלתר, מייסד חסידות גור, פולין 1799־1866), כי ביום שביעי של פסח זכו ישראל למעלה של מסירות נפש (נחשון בן עמינדב לא היסס וקפץ למים בעוד הים באיתנו, ורק כשהגיעו המים לסנטרו אירע הנס ונבקע ים סוף), ומכוחה זכו להתעלות עד כדי מעלה של "ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי". ואחרי התעלות כזו לא היה צורך במצוות נוספות.

במסכת סוטה (ל"ו) מביאים חז"ל מדרש ובו שני מאמרים אשר לכאורה חולקים זה על זה. בשם רבי מאיר אומרים שכשעמדו בני ישראל מול הים ומצרים רודפים אחריהם, החלו השבטים מתנצחים זה עם זה. שבט בנימין אומר אני יורד תחילה לים ושבט יהודה אומר אני יורד תחילה. רבי יהודה אומר לא כך היה המעשה, אלא זה אומר אין אני יורד תחילה לים וזה אומר אין אני יורד תחילה לים. קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה.

רבה של תל אביב, הגאון הרב ידידיה פרנקל זצ"ל, הסביר בצוף מתק לשונו שרבי יהודה לא נחלק בשאלה האם אכן בשעה שעמדו ישראל על הים היו מתנצחים זה עם זה. ודאי שכך היה! טענתו של רבי יהודה שאומנם כך הייתה ההתרחשות בזמן שהוויכוח התנהל בתאוריה, ובלשונו "באימונים" בלבד. אך כשהגיע השלב המעשי, הסיפור היה שונה בתכלית. כל אחד מהשבטים היה "מכבד" את השני לרדת תחילה...

לכן מדויק הלשון "לא כך היה המעשה". אומנם כך היה בשלב האימונים "היבש", אך בשלב המעשה חשו כולם פיק ברכיים והעדיפו ש"ההוא" ירד תחילה, עד שקפץ נחשון ומסר את נפשו והאיר את דרך המסירות והאמונה לדורות.

ארשה לעצמי לשתף בשביבים נוספים שאמרם הרב ידידיה פרנקל זצ"ל, והיו הדברים כקילורין לעיניים עייפות.

בהגדה נאמר: "ואת עמלנו אלו הבנים". כידוע, במהלך כל הדורות לא היה עם אשר מסר את נפשו על חינוך הילדים כמו עמנו. כל הגלויות, כל העינויים, ההגליות והנדודים לא הצמיחו אנאלפביתים בקרב ילדינו – בניגוד לאומות העולם אשר במצבים דומים ניטל כל חינוך מילדיהם. העמל שהשקיעו דורות על דורות בילדים הביאנו עד הלום. ואכן, כך מדגיש בעל ההגדה, "ואת עמלנו אלו הבנים".

כאשר ייסדו את בית יעקב עבור הבנות בפולין, הייתה זו ראיית הנולד. אלמלא אותן בנות ישראל המהוות חוליות בשרשרת הדורות, היה עמלנו חלילה לשווא. עמלנו הם הבנים, משום שהבנות הן החוליות בלעדיהן אין שרשרת.